

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **R. E. O.**, narozený X
státní příslušník I. r.
t. č. v X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019 , č. j. OAM-498/DS-PR-P13-2019,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 28. 5. 2019 Krajskému soudu v Ústí nad Labem, která byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2019, č. j. 41 Az 4/2019-11, postoupena k vyřízení soudu zdejšímu, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že státem příslušným k přijetí žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je R., a podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť dospěl k závěru, že je žádost podle § 10a písm. b) zákona o azylu ve vztahu k České republice nepřijatelná.

2. Žalobce namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Žalobce namítl, že není možné jej předat do R., neboť situace a stav azylové procedury v R. vzbuzuje pochybnosti o absenci hrozby nelidského a ponižujícího zacházení. Nadto není zřejmé, do jaké míry jsou r. státní orgány schopny žádost o azyl řádně posoudit, tak aby bylo dosaženo mezinárodních závazků včetně zásady non-refoulement. Žalobce se domnívá, že azylový systém v R. vykazuje nedostatky v azylovém řízení i v materiálních podmínkách uprchlických zařízení. Během svého zajištění se žalobce potýkal zejména se špatnými hygienickými podmínkami, nemožností vykonávat základní hygienické potřeby a nedostatkem potravin a vody. Žalobce má tedy za to, že podmínky panující v zajišťovacích zařízeních v R. jsou ponižující a v rozporu s lidskou důstojností. Na podporu svých tvrzení ohledně systémových nedostatků azylového řízení v R. žalobce odkázal na zprávu US Department of State ke stavu lidských práv v R. za rok 2017, která uvádí, že: *„Zákon stanoví výjimky ze zásady nenavrácení a odvolání práva pobytu po prohlášení osoby jako ‚nežádoucí‘. K tomu může dojít například tehdy, když utajované informace nebo ‚opodstatněné náznaky‘ naznačují, že cizinci, žadatelé o mezinárodní ochranu nebo osoby požívající mezinárodní ochrany mají v úmyslu spáchat teroristické činy nebo inklinují k terorismu. Žadatelé o ochranu, kteří byli prohlášeni za ‚nežádoucí‘ z důvodů bezpečnosti státu, byli zadrženi až do dokončení jejich azylového řízení a poté byli deportováni. Protiuprchlické nálady byly v průběhu roku 2017 i nadále rozšířeny na všech úrovních r. společnosti. Vnímání regionální krize způsobené uprchlíky a přistěhovanci se ze strany veřejnosti změnilo, od počáteční empatie a vlažného přijímání přešlo k nepřátelství a rostoucím antimigrantským rétorikám ve veřejné sféře. Podle Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) došlo během roku k několika pouličním střetnutím a konfliktům, které zahrnovaly obtěžování a xenofobní projevy. Několik hlavních r. medií zobrazovalo jako útočníky uprchlíky a žadatele o azyl, zatímco konspirační teorie a projevy nenávisti proti migrantům zaplavovaly sociální sítě. V srpnu během kvalifikačního zápasu Světového poháru mezi R. a A., r. fanoušci zobrazili nápis ‚Ne islamizaci‘, který byl namířen právě proti muslimským migrantům.“* Žalobce dále poukázal na informace dostupné z Asylum Information Database ze dne 2. 7. 2018 o podmínkách v r. uprchlických táborech, kde se konstatuje že: *„V r. uprchlických centrech panují nestandardní životní podmínky. Hygienická zařízení včetně sprch zůstávají ve špatném stavu a to i přesto, že byla nedávno sanitována. Nestandardní životní podmínky v uprchlických táborech byly důvodem k obavám mezinárodních organizací již v roce 2017.“* Podle zprávy Asylum Information Database o stavu r. detenčních zařízení za období 2016-2017: *„Několik osob, které byly přemístěny z detenčního centra A. do detenčního centra O., nahlásily, že byly zbity a vystaveny ústrkům.“*
4. Žalobce dále namítl, že žalovaný měl povinnost se důsledně zabývat zkoumáním situace v R., avšak postup žalovaného byl ale zcela formální a podklady nedostatečné. Žalobce má za to, že se žalovaný dostatečně nezabýval situací v R. a nezjistil skutkový stav nevzbuzující důvodné pochybnosti, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

5. Žalobce má za to, že nedostatky azylového řízení v R. jsou natolik závažné, že neumožňují jeho předání a i z toho důvodu je vhodné, aby Česká republika nepostupovala formou přemístění žalobce do R., ale naopak přikročila k převzetí azylového případu žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
6. Žalobce nedostatky napadeného rozhodnutí dále spatřuje ve skutečnosti, že předmětné rozhodnutí neobsahuje žádné zohlednění individuální situace žalobce. Soulad realizace tzv. Dublinského předání s povinností zamezit vystavení nelidskému a ponižujícímu zacházení žalobce musí být zdůvodněn nejenom obecně, s ohledem na objektivní stav azylové procedury v cílové zemi, ale také konkrétně, s ohledem na individuální okolnosti osoby, která má být předána. Žalovaný však takovou konkrétní úvahu do svého rozhodnutí nevložil a nezkoumal, zda žalobci nehrozí nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení s ohledem na jeho individuální charakteristiky a zejména s ohledem na předcházející zkušenost s ponižujícími podmínkami v uprchlickém zařízení, kterých již v minulosti byl v R. obětí.
7. Žalobce na závěr namítl, že podklady, z kterých žalovaný při rozhodnutí vycházel, měly být konkrétnější a aktuálnější, než ty, na základě kterých bylo napadené rozhodnutí vydáno.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek a nesouhlasí s nimi. Odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v III kapitole nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 6. 4. 2019 v R., a proto je dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III příslušné k posouzení jeho žádosti R. To také svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo.
9. K námitce žalobce žalovaný poukázal na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, že: *„Není proto účelné a priori nedůvěřovat azylovým systémům a podmínkám v jiných členských zemích, které dosud české správní orgány či soudy v jiných řízeních neshledaly jako problematické, a požadovat, aby správní orgány v každém jednotlivém případě již v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců z vlastní úřední povinnosti řešily otázku, zda bude možné přemístit cizince do jiného členského státu z hlediska důvodů specifikovaných v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.“* Žalovaný dále připomněl názor Nejvyššího správního soudu, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (viz rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38), přičemž podle nedávného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28: *„v případě každého členského státu, který má být dle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, je nutné uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, přičemž pokud taková úvaha není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, avšak tento závěr nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy, která mohou být dle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu [...] Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že Česká republika nesmí cizince do země se systémovými nedostatky předat. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu tohoto článku, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do M. či I. Pokud*

by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí Evropské unie však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil stěžovatel v projednávané věci. V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Například v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10, je konstatováno, že „[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“

10. Žalovaný s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že v předmětné věci nebyla domněnka o dodržování základních lidských práv ze strany R. nikdy vyvrácena. K tomu doplnil, že pokud by se během pobytu žalobce v této zemi vyskytly nějaké problémy, má žalobce možnost obrátit o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplývá, že R. dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

11. Dne 11. 4. 2019 byl žalobce zajištěn na dálnici D1 (162 km ve směru na P.) při kontrole zavazadlového prostoru dodávkového vozidla M., v němž cestoval spolu s dalšími 12 osobami. Na služebně byla zjištěna shoda daktyloskopických otisků se záznamem z R. ze dne 6. 4. 2019.
12. Při výslechu konaném dne 11. 4. 2019 žalobce uvedl, že z I. odcestoval s bratrancem v březnu tohoto roku. Cestu zařizoval otec žalobce. Nejprve odcestovali do I., kde jim bylo nařízeno nechat cestovní pasy. Pak v nákladovém prostoru kamionu vyrazili do N., kde má žalobce bratra. V R. byl s bratrancem zajištěn policií a asi dva dny strávili v táboře. Do dodávky nastoupili včera okolo 21 hodin. Řidič jim ukázal vstup do úkrytu. Jeli nepřetržitě asi 10 hodin. Vyhoštění by podle žalobce představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Do I. se nechce vrátit, protože se obává terorismu.
13. Podle vyjádření Ministerstva vnitra R. ze dne 24. 4. 2019 žalobce dne 5. 4. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany v R., přičemž jeho žádost je nadále posuzována. Současně byla akceptována žádost České republiky o přijetí žalobce zpět do R.
14. Při pohovoru konaném dne 29. 4. 2019 žalobce uvedl, že z vlasti odcestoval, aby pomohl nemocnému otci, s nímž žil v horách. Nebyla tam práce a žalobce se chtěl dostat k bratrovi do N. Cestovali (pozn. soudu: s bratrancem) letecky do I., kde na příkaz převaděčů nechali cestovní doklady, a pak cestovali nákladním autem do R. Tam byli asi pět dní. Tři dny byli v nějakém kempu bez jídla a vody v nelidských podmínkách. Další dva dny strávili v nějakém parku. V místě, kam byli odvezeni, se dle žalobce nedalo spát. Byl tam zápach a blechy a nebyla k dispozici teplá voda, jídlo ani pití. Následně se chtěli dostat nákladním autem do N., kde má žalobce bratra a sestru.

15. Napadeným rozhodnutím žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou a řízení zastavil, neboť státem příslušným k přijetí žalobce je R., které akceptovalo žádost České republiky o přijetí žalobce zpět. Žalovaný dodal, že na základě Informace OAMP ze dne 5. 4. 2018 v případě R. neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Dodal, že na úrovni Evropské unie a jejích orgánů, Evropského soudního dvora, Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by takové nedostatky deklarovalo. Argumentace žalobce o nelidských podmínkách nebyla dle žalovaného nijak doložena, přičemž žalobce výslovně potvrdil, že se cítí zdrav a nepotřebuje žádnou zvláštní lékařskou péči.
16. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
17. Podle § 3 správního řádu: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
18. Soud v předmětné věci konstatuje, že úvaha žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v R. je dostatečným způsobem podložena Informací OAMP ze dne 5. 4. 2018. Žalobce sice při pohovoru konaném dne 29. 4. 2019 uvedl, že v místě, kam byli v R. s bratrancem odvezeni, byly nelidské podmínky, byť soud nepřehlédl, že při výslechu konaném dne 11. 4. 2019 žádné potíže nezmiňoval, avšak na podporu svých tvrzení o nelidských podmínkách nepoukázal na žádné relevantní doklady. V žalobě žalobce sice poukázal na zprávu US Department of State ke stavu lidských práv v R. za rok 2017 a na informace dostupné z Asylum Information Database, avšak ty nepotvrzují tvrzení žalobce o absenci jídla a pití, respektive o existenci systémových nedostatků. Zprávy, na které žalobce poukázal, se zmiňují pouze o nestandardních podmínkách v uprchlických centrech, avšak nepotvrzují, že by zde nebyla dostupná teplá voda či byla obyvatelům upírána potrava a pitná voda, tím spíše neosvědčují existenci systémových nedostatků. Tvrzení žalobce nejsou tedy ani v souvislosti s odkazovanými zprávami způsobily zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v R.
19. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, kde soud uvedl: *„Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, M. S. S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. proti Secretary of State for the Home Department, C-411/10, a M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform, C-493/10, Sb. rozh., I-13905). Soudní dvůr tedy již podal výklad pravidla unijního práva, které je v projednávané věci třeba aplikovat, byť tak učinil ještě dříve, než bylo zakotveno v nařízení Dublin III. V citované věci vycházel z toho, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském*

státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit (body 75 až 80 rozsudku). Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy (bod 81). Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86). Nejvyšší správní soud aplikoval uvedené závěry v projednávané věci a dospěl k tomu, že stěžovatelkou předložené důkazy skutečně nemohly vést k vážným obavám o dostatečně intenzivních nedostacích.“

20. Soud v intencích citovaného názoru Nejvyššího správního soudu k námitkám žalobce, že se měl žalovaný důsledně zabývat zkoumáním situace v R., zohlednit individuální situaci žalobce a za tímto účelem si opatřit konkrétnější a aktuálnější podklady rozhodnutí, konstatuje, že žalobce v řízení nepředložil natolik podrobné a přesvědčivé argumenty, které by byly způsobilé zpochybnit závěr žalovaného. Pokud by žalobce v průběhu pohovoru dostatečně konkrétně popsal okolnosti svého pobytu ve středisku pro uprchlíky, které vzhledem k minimálnímu časovému odstupu musel mít v živé paměti, a svá tvrzení doplnil o odpovídající zprávy dokumentující systematické problémy v zemi, do níž má být žadatel předán, bylo by povinností žalovaného se s jeho argumenty náležitě vypořádat. V předmětné věci však zůstala argumentace žalobce velice obecná a zcela nepodložená. V žalobě sice žalobce svá tvrzení, že situace ve střediscích v R. vykazuje určité potíže, určitým způsobem doložil, avšak konkrétní tvrzení o absenci potravy a pitné i teplé užitkové vody zůstaly zcela nepodložené. Soud na základě uvedených skutečností konstatuje, že žalovaný nebyl povinen se zabývat existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů podrobnějším způsobem, než jak se touto otázkou zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť ze strany žalobce nebyly vzneseny žádné kvalifikované pochybnosti o systémových nedostacích. Rovněž soud vzhledem k obecnosti tvrzení žalobce považuje podklady napadeného rozhodnutí za zcela postačující. Námitky žalobce tedy nejsou důvodné.
21. Soud pro úplnost dodává, že ani po doplnění zpráv o situaci v R. v podané žalobě nelze potvrdit tvrzení žalobce, že nedostatky azylového řízení v R. jsou natolik závažné, že neumožňují jeho předání, a proto soud neshledal argumentaci žalobce, že je dán důvod k převzetí jeho azylového případu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, důvodnou.
22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně